

Jak se modlit za nevěřícího manžela

Mo Tizzardová

 Samuel

Poděkování

Z celého srdce děkuji Jan Hodgeové, která se stala mou přítelkyní, pomohla mi uvědomit si, jak moc mě Bůh miluje, a stála při mně a modlila se za Billa i za mě během zápasu o jeho spásu.

Neméně děkuji Davidu Dixonovi, mému tehdejšímu pastorovi, a jeho ženě Jan. Nesmírně si vážím jejich lásky, podpory a ochrany, kterou mi během této doby poskytovali. Jsem jim také vděčná za to, že svůj sbor vytrvale povzbuzovali k modlitbám za mou rodinu. Tyto modlitby se staly základním kamenem všeho, o čem se v této knize dočtete.

Děkuji také těm svým přátelům ze sboru West Street Evangelical Church, kteří se týden za týdnem věrně modlili, především na pátečních modlitebních shromážděních.

Žehnám svým dcerám Dani a Nikki, které toho musely v naší rodině během této obtížné doby hodně vydržet.

A na závěr s láskou děkuji svému manželovi Billovi. Bez něj by tahle kniha nikdy nevznikla!

Předmluva

„Bud' Bůh, nebo já!“ Před takové rozhodnutí jsem byla postavena jako čerstvý křesťan, pět dní staré duchovní miminko bez jakéhokoli církevního zázemí. Co dělat, když vám manžel dá takové nemožné ultimátum? Kam se obrátit, když od vás očekává okamžitou odpověď?

Byla to moje první zkušenost s naprostou závislostí na Bohu; na tom Bohu, se kterým jsem se setkala jen o několik večerů dříve na jednom setkání pro ženy.

Odpověď, kterou jsem potřebovala, jsem nedostala tak, že bych slyšela nějaký hlas, ať už burácející, nebo tichý a jemný. Nevzpomněla jsem si ani na nějaký verš z Písma – vždyť jsem žádný neznala. Místo toho se mi vybavila slova písně, kterou jsem před mnoha lety zpívala ve škole: „Svatý, svatý, svatý, Pán Bůh všemohoucí ...“ Řekla jsem si, že pokud je Bůh tak svatý a všemocný, jak se zpívá v této písni, pak rozhodně Bill nezmění Boha, ale Bůh by mohl změnit Billa.

A tak jsem se rozhodla a sdělila jsem své rozhodnutí Billovi tak mírně a laskavě, jak jen to šlo. Byl to začátek období velkého napětí a konfliktů, ale také období, kdy mě Bůh sám úžasně vyučoval ve škole Duchu svatého.

Následujících osmnáct měsíců jsem prožila pod intenzivním tlakem, abych se vzdala své víry. V tom období jsem se hodně učila – skrze poslušnost i skrze selhání. Objevovala jsem, jak a za co se modlit, učila jsem se žít se svým manželem tak, aby to přinášelo užitek, a spolupracovat s Duchem svatým, dokud se Bill neobrátí... ale i potom.

Moje jednání i modlitby byly upřímnou reakcí na to, co mi Bůh v tu dobu ukazoval. Plné porozumění Písmu a principům uřednictví přišlo až později.

V této knize bych chtěla zdůraznit skutečnost, že Bůh nás chce učit sám, „z první ruky“, a pak nám své vyučování potvrzovat skrze další lidi. Díky tomu se v našem křesťanském životě staneme více závislími na Něm než na lidech, organizacích a systémech, třebaže církev, křesťanští přátelé a vedoucí hrají v našem utvrzování ve víře, v modlitbách a podpoře velmi důležitou roli.

Tato kniha je určena především ženám, které se modlí za své neobrácené manžele, ale mohla by být užitečná pro každého, kdo se modlí za nějakého nevěřícího přítele či příbuzného.

Náš příběh je neobvyklý, protože většina manželů nereaguje na spasení svých žen tak vyhroceným způsobem. Zjistila jsem však, že je pro mnohé povzbuzením a dodává jim odvalu věřit, že Bůh může spasit i toho nejzatvrzelejšího člověka.

Nové narození – nové problémy

Poté, co jsem dostala ultimátum „Buď Bůh, nebo já“, vybrala jsem si Boha v naději, že by mohl mého muže změnit. Když jsem to sdělila Billovi, začal si k mému zděšení balit tašku. Naše dvě děvčátka, kterým v té době bylo necelých šest a tři a půl roku, se tatínka ptaly, kam jde. „Zeptejte se mámy!“ odsekl jim a odešel z domu.

Vyvedlo mě to z míry. Vždyť jsem svému muži přece pouze vysvětlila, že jsem se stala křesťankou a že chci chodit v neděli na bohoslužby – a nastalo takové pozdvižení! Uklidnila jsem děti, přichystala je do postýlek a přemýšlela jsem o tom, co se asi bude dít dál.

Netrvalo dlouho a přijel můj tchán s manželovým strýcem. Moji rodiče a rodiče mého muže byli patnáct let velice dobrými přáteli. Tchána jsem znala od svých deseti let a měla jsem ho velmi ráda. Věděla jsem, že mě miluje jako vlastní dceru, kterou nikdy neměl. Teď byl tady a rozhněvaně se dožadoval vysvětlení, co se tu děje a proč je Bill tak našťvaný. Bill se totiž u nich zničehonic objevil a hned ve dveřích jim sděloval: „Nevím, co se s Mo děje. Mluví o Bohu a náboženství a takových věcech. Myslím, že se úplně zbláznila.“

Začala jsem jim vysvětlovat, že jsem nějakou dobu chodila na shromáždění pro ženy, které se konalo každý měsíc, a minulé pondělí večer jsem poznala, že Bůh doopravdy existuje. Řečník tehdy vyzval shromáždění: „Teď se budeme modlit, protože věřím, že mezi námi je někdo, kdo chce přijít k Bohu.“ Tiše jsem si ve svém srdci řekla: „To jsem já! To jsem já!“ Začala jsem se celá třást, v uších mi hučelo, srdce mi začalo prudce bušit a po tvářích mi proudem tekly slzy. Seděla jsem tam a sledovala, jak se mi třesou kolena, zatímco se ostatní tiše modlili. „Určitě jsem nemocná,“ pomyslela jsem si. „Asi jsem dostala chřipku.“ Když jsem o tom následující den řekla své kamarádce, k mému překvapení mi řekla, že jsem se znovu narodila – stala jsem se křesťankou.

Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“ (Jan 3,3)

Evangelium mi nikdy nikdo nevysvětloval. Myslela jsem si, že být křesťanem znamená chodit do kostela a být dobrým člověkem. Přítelkyně, která se to ráno u mne stavila, se za mě měsíce modlila, ale protože cítila mé rozpaky ohledně všeho, co souviselo s náboženstvím, moudře o tom raději nemluvila. Na ta shromáždění pro ženy jsem chodila jen proto, že jsem si vážila jejího přátelství a nechtěla jsem říci ne.

A tak když řečník prohlásil: „Myslím, že je tu někdo, kdo chce přijít k Bohu,“ vůbec jsem netušila, že se potřebuji „narodit znovu“ (nebo „shůry“, což je lepší překlad). Věděla jsem jenom to, že chci znát Boha!

Zkušenost, kterou jsem prožila, když na mě sestoupil Duch svatý, byla nepopiratelná. Bůh věděl, že ji potřebuji, abych se měla o co opřít, až budu procházet těžkým obdobím zkoušek. Díky rozhovorům s mnoha jinými lidmi jsem ovšem zjistila, že ne každý projde v době svého znovuzrození takovouto zkušeností.

Ať už však takovou zkušenost máte, nebo ne, základem je toto: „Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.“ (Římanům 10,9)

Nejdůležitější není to, zda prožijete nějaký zážitek, ale že víte, že jste Božími dětmi, On je váš nebeský Otec a vy jste teď součástí jeho rodiny.

